

Bloeddonoren

Toen het nieuws van Baileys ongeluk zich door de dorpsgemeenschap van Box Hill verspreidde, deden meteen verschillende versies de ronde. Iemand van het bouwbedrijf belde zijn moeder en zei dat hij gewond was geraakt toen een steiger instortte op een bouwplaats in de binnenstad van Memphis, dat hij werd geopereerd, dat zijn toestand stabiel was en dat hij het waarschijnlijk wel zou overleven. Zijn moeder, een invalide vrouw van tweehonderd kilo die nogal snel over haar toeren raakte, kon al die feiten niet zo gauw verwerken. Ze krijste en stelde zich aan. Ze belde vrienden en burens, en telkens wanneer het tragische nieuws opnieuw werd verteld, veranderde er iets aan het verhaal en werd het sensationeler. Omdat ze verzuimd had het nummer van degene die haar had gebeld te noteren kon er niemand worden teruggebeld om de geruchten, die met de minuut toenamen, te verifiëren of te weerleggen. Een van Baileys collega's, die ook uit Ford County kwam, belde zijn vriendin in Box Hill met een enigszins ander verhaal: Bailey was naast de steiger overreden door een bulldozer en hij was zo goed als dood. In de operatiekamer waren ze nog met hem bezig, maar er was weinig hoop.

Toen belde iemand van de ziekenhuisadministratie in Memphis naar Baileys huis. Hij vroeg naar Baileys moeder en kreeg te horen dat die in bed lag. Ze was te zeer van streek om te kunnen praten en kon niet aan de telefoon komen. De buurvrouw die de telefoon opnam vroeg hem naar bijzonderheden, maar kreeg niet veel te horen. Er was iets ingestort op een bouwplaats, misschien een sleuf waarin de jongeman aan het werk was, of iets van dien aard. Ja, hij werd geopereerd, en het ziekenhuis had gegevens nodig.

Algauw was het in het bakstenen huisje van Baileys moeder een drukte van belang. Tegen het eind van de middag kwamen de eerste bezoekers: vrienden, familie en een stuk of wat dominees van de kleine kerkjes in en om Box Hill. De vrouwen gingen in de keuken en huiskamer zitten en roddelden aan een stuk door, en intussen wist de telefoon van geen ophouden. De mannen stonden buiten bij elkaar en rookten sigaretten. Mensen kwamen met stoofschotels en cakes aanzetten.

Omdat ze weinig te doen hadden en de informatie over Baileys verwondingen schaars was, grepen de bezoekers elk klein feitje aan. Ze analyseerden het, ontleedden het en gaven het door aan de vrouwen binnen of de mannen buiten. Een been was verbrijzeld en moest waarschijnlijk worden geamputeerd. Er was ernstig hersenletsel. Bailey was vier verdiepingen van de steiger gevallen,

of misschien wel acht. Zijn borst was ingedrukt. Enkele feiten en theorieën werden ter plekke bedacht. Er werd zelfs al somber naar de uitvaart geïnformeerd.

Bailey was negentien jaar oud en had in zijn korte leven nog nooit zoveel vrienden en bewonderaars gehad. Naarmate de uren verstreken, hield het hele dorp meer en meer van hem. Hij was een beste jongen, goed opgevoed, een veel beter mens dan die waardeloze vader van hem, die zich al in geen jaren meer had laten zien.

Baileys ex-vriendin verscheen en was al gauw het middelpunt van de aandacht. Ze was diep getroffen en liet haar tranen de vrije loop, vooral wanneer ze het over haar lieve Bailey had. Maar toen het nieuws van haar komst tot de slaapkamer doordrong en zijn moeder hoorde dat de kleine slet in huis was, werd ze weggestuurd. De kleine slet bleef bij de mannen buiten rondhangen, flirtend en rokend. Ten slotte ging ze weg. Ze zei dat ze regelrecht naar Memphis ging om haar Bailey op te zoeken.

Een buurvrouw had een neef in Memphis, en na enige aandrang wilde die wel naar het ziekenhuis gaan om de zaak te volgen.

De eerste keer dat hij belde, bracht hij het nieuws dat de jongeman inderdaad aan verscheidene verwondingen werd geopereerd, maar dat zijn toestand blijkbaar stabiel was. Hij had veel bloed verloren. Met zijn tweede telefoontje zette de neef enkele

feiten recht. Hij had met de voorman op de bouwplaats gepraat, en Bailey was gewond geraakt toen een bulldozer tegen de steiger reed, waardoor die instortte en de arme jongen vijf meter omlaag viel in een kuil. Ze waren een kantoorgebouw van zes verdiepingen in Memphis aan het afmetselen, en Bailey werkte als opperman. Het ziekenhuis wilde minstens vierentwintig uur geen bezoekers toelaten, maar er was wel behoefte aan bloeddonaties.

Opperman? Iemand die de stenen aansjouwde voor de metselaars?

Baileys moeder had gepocht dat hij snel promotie had gemaakt en nu assistent-voorman was. Maar in alle opwinding vroeg niemand haar naar die discrepantie.

Toen het donker was, kwam er een man in een pak die zei dat hij een soort onderzoeker was. Hij werd doorgestuurd naar een oom, de jongste broer van Baileys moeder, ging onder vier ogen in de achtertuin met die oom staan praten en gaf hem een kaartje van een advocaat in Clanton. 'De beste advocaat tot ver in de omtrek,' zei hij. 'En we werken al aan de zaak.'

De oom was onder de indruk en beloofde dat hij zich verre zou houden van andere advocaten – 'een ordinair stelletje letselschadewolven' – en dat hij iedere schaderegelaar van een verzekeringsmaatschappij

die zich met zijn gluiperige kop durfde te vertonen de huid vol zou schelden.

Uiteindelijk was er sprake van een trip naar Memphis. Dat was maar twee uur rijden, maar het leken er wel vijf. Als je het in Box Hill over de stad had, bedoelde je Tupelo, dat vijftigduizend inwoners telde en een uur rijden was. Memphis lag in een andere staat, een andere wereld, en trouwens, de misdaad tierde daar welig. De moordcijfers deden niet onder voor die van Detroit. Ze zagen de slachtpartijen elke avond op Channel 5.

Baileys moeder was tot steeds minder in staat. Ze zou beslist niet kunnen reizen, laat staan bloed geven. Baileys zus woonde in Clanton, maar die kon haar kinderen niet alleen laten. De volgende dag was het vrijdag, een werkdag, en iedereen dacht dat zo'n trip heen en weer naar Memphis, plus bloed geven, vele uren in beslag zou nemen, en, tja, het was niet te zeggen wanneer de bloeddonoren in Ford County terug zouden zijn.

Een nieuw telefoontje uit Memphis: de operatie was voorbij, en de jongen vocht voor zijn leven en had dringend bloed nodig. Toen dit nieuws tot de mannen buiten doordrong, klonk het alsof die arme Bailey elk moment kon sterven, tenzij zijn dierbaren zich naar het ziekenhuis spoedden om hun aderen te laten openen. Er diende zich al gauw een held aan. Hij heette Wayne Agnor en hij zei dat hij een goede vriend van Bailey was. Al sinds zijn geboorte werd hij Aggie genoemd. Hij runde samen met zijn vader een autoreparatiebedrijf en kon zich dus gemakkelijk vrijmaken voor een snelle trip naar Memphis. Hij had ook zijn eigen pickuptruck, een vrij nieuwe Dodge, en zei dat hij Memphis kende als zijn broekzak.

'Ik kan nu meteen weg,' zei Aggie trots tegen de groep, en door het huis verspreidde zich het nieuws dat er een reis op stapel stond. Een van de vrouwen bracht de gemoederen tot bedaren door te zeggen dat er meer vrijwilligers nodig waren, want het ziekenhuis wilde maar een halve liter van iedere donor hebben. 'Je kunt geen vijf liter geven,' legde ze uit.

Bijna niemand had ooit bloed gegeven, en de gedachte aan naalden en slangen joeg velen de stuipen op het lijf. Het werd heel stil in het huis en de voortuin. Bezorgde burens, die zich enkele ogenblikken eerder nog verschrikkelijk druk om Bailey hadden gemaakt, schuifelden achteruit.

'Ik ga ook,' zei een andere jongeman ten slotte, en hij werd meteen gefeliciteerd. Hij heette Calvin Marr en kon zich ook gemakkelijk vrijmaken, zij het om andere redenen: Calvin was zijn baan bij de schoenenfabriek in Clanton kwijtgeraakt en leefde van een

uitkering. Hij was doodsbang voor naalden, maar was nog nooit in Memphis geweest en wilde daar best eens naartoe. Hij zou het een eer vinden donor te mogen zijn.

Nu er een medereiziger was, vatte Aggie moed. Hij daagde meteen iedereen uit: 'Verder nog iemand?'

Er werd wat gemompeld. De meeste mannen keken aandachtig naar hun schoenen.